

РЕШЕНИЕ

№ 1791

гр. София, 18.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, V КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 18.02.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Пламен Горелски

**ЧЛЕНОВЕ: Антони Йорданов
Димитрина Петрова**

при участието на секретаря Грета Грозданова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **11210** по описа за **2021** година докладвано от съдия Пламен Горелски, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е касационно, проведено по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс, вр. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания.

В. Е. М. оспорва с касационна жалба решение от 07.08.2021 г., постановено по НАХД № 8300/2020 г., по описа на Софийски районен съд, НО, 9^{ТИ} състав. С решението е потвърдено издаденото от заместник-кмет на Столична [община] постановление № СОА20-РД11-1136/20.03.2020 г., с което на касатора, на основание чл. 183, ал. 2, т. 1 от Закона за движението по пътищата, за нарушение по чл. 6, т.1, предл. трето с.з. е наложено административно наказание „глоба“, в размер на 20 лева, за паркиран на установена дата и място в [населено място] лек автомобил, в зоната на действие на пътен знак „В 27“ („забранени са престоят и паркирането“) и при наличие на допълнителна табела „Т 17“, указваща принудително отстраняване на нарушителите. Касаторът се явява лично и защитава жалбата си, с доводи за неправилност на въззивното решение, които по същество повтарят възраженията му, изложени в жалбата до СРС.

Ответникът, посредством юрисконсулт, с писмен отговор и непосредствено пред касационния съд оспорва жалбата. С отговора е заявено и искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Прокурорът при Софийска градска прокуратура дава заключение за правилност и

законосъобразност на оспорваното съдебно решение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД, V^{ти} касационен състав, след като анализира наличните в делото доказателства, доводите и възраженията на страните, съобразно чл. 218 АПК, приема за установено следното.

Касационната жалба е подадена в срока, определен в чл. 211, ал. 1 АПК, вр. чл. 63в ЗАНН от надлежна страна и е процесуално допустима.

Касационният съд е обвързан с посочените в жалбата пороци на решението (чл. 218, ал. 1 АПК), но за валидността, допустимостта и съответствието му с материалния закон следи служебно. Доводи за нищожност и недопустимост на обжалваното решение не са наведени с касационната жалба и Съдът не открива при извършената служебна проверка наличието на такива основания. Разгледана по същество, жалбата е неоснователна, а въззивното решение - правилно.

Въззивният съд е проверил обективно, пълно и всестранно фактическата обстановка, описана в акта за установяване на административно нарушение и в наказателното постановление, като приел за доказано по несъмнен начин извършване на вмененото административно нарушение, както и че в административнонаказателното производство не са допуснати съществени нарушения на установените със ЗАНН процесуални правила. Изложил е и мотиви, досежно възраженията на жалбоподателя, които касационният съд споделя и на основание чл. 221, ал. 2, изр. второ, предл. второ АПК преценява да не ги преповтаря. Невръчването на касатора, на констативния протокол, предшестваш съставянето на процесния АУАН не се отразява на правото му на защита, понеже протоколът обективира издаденото от съответното длъжностно лице разпореждане за принудително преместване на МПС.

Неоснователни са и възраженията за неотносимост на нормата, на чл. 6, т. 1 ЗДв.П към процесния случай, както и за това, че автомобилът не е бил паркиран на „място, обособено за движение на пешеходци“.

Нормата на чл. 6, т. 1, предл. трето ЗДв.П установява общо задължение за съобразяване с поставените пътни знаци. Чл. 80, ал. 1 от Наредбата № 18/23.07.2001 г. указва, че пътен знак „Б27“ се използва за въвеждане на забрана за престой и/или паркиране в пътен участък, в който спрелите пътни превозни средства затрудняват или пречат на пътното движение, като ограничават видимостта и широчината на платното за движение. Установява се от доказателствата, че автомобилът е бил паркиран в зоната на действие на такъв знак. Освен това, както в НП, така и във въззивното съдебно решение не се съдържа твърдения за паркиране автомобила „на място, обособено за движение на пешеходци“.

Неверни (неоснователни) са и неконкретизираните и неподкрепени с доказателства твърдения на касатора за неправилно (не по надлежния ред) поставен пътен знак „Б27“ и за липса на регулация, като „квартална улица“, на мястото, на което е установен процесният автомобил.

Като е потвърдил НП № СОА20-РД11-1136/20.03.2020 г. съставът на районния съд е постановил материално и процесуално законосъобразно решение, което следва да бъде оставен в сила.

Отхвърлянето на касационната жалба обуславя основателност на искането на ответника, за юрисконсултско възнаграждение, което Съдът, на основание чл. 63д, ал. 4, ал. 5, вр. ал. 1 ЗАНН, вр. чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ определя на 100 лева.

Водим от изложените мотиви и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо АПК, вр. чл.

63в ЗАНН, Административен съд София – град, V^{-ти} касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 07.08.2021 г. на Софийски районен съд, НО, 9^{-ти} състав,
по НАХД № 8300/2020 г.

Касационното решение е окончателно, и не подлежи на обжалване и на протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: